Poutníkův škrpál

(Rytířský rok a my)

Číslo: 7

Vydání: červenec 2014

- Něco o Johance
- Poznej vedoucího
- Pár básní a kreseb
- Padák!

... a mnoho dalšího

Tento časopis je tvořen členy oddílu Poutníci.

web: poutnici.desitka.cz

AKCE BUDOUCÍ

Termín	Název	Místo	Poznámka
30.-31.8.	Veletrh kroužků 10.00 – 19:00	Park Karlovo náměstí	Budeme tam, přijďte:)
19.-21.9.	Sraz oddílů	Krhútská louka	
24.-29.10.	Podzimky	Mukařov	Začátek celoročky:)
21.-23.11.	Víkendovka	Blatiny	
19.-21.12.	Vánoční výprava	Není určeno	

→ Každou středu pořádáme schůzky, kde se věnujeme rozmanitým aktivitám. Ať už je to pohybová, logická či kreativní činnost. Na schůzkách se taktéž učíme poznávat a chránit naši přírodu jak logickým (tj. učebním, kdy se dozvíme co je jaká rostlina a jak vypadá jaké zvíře) způsobem, tak i citem (na schůzkách teorie a získání povědomí, na výpravách konverze do praxe).

Každou středu od 16:30 do 18:30 na adrese Moskevská č. reg. 63

→ Jednou až dvakrát do měsíce jezdíme na vícedenní výpravy

→ Občasně pořádáme jednodenky a zvláštní akce

→ V lednu jezdíme lyžovat

→ V květnu závodíme na koloběžkách

→ V červenci chodíme na puťák

→ V srpnu jezdíme na letní tábor, který ukončuje celoroční hru

ÚVODNÍČEK

Mise splněna…

Světlo vašim krokům, Poutníci:)

Je to tak, náš oddíl tu je třetí rok. A pro mne osobně jedna změna. Taková, kterou jsem od poutnického počátku hlásil předem. Tehdy poprvé vyvolala i trochu úsměvu, ale časem bylo jasné, že to myslím opravdu vážně. A co? Samosebou předat celé to řízení a starání se o různé věci, co se oddílu týkají, někomu mladšímu.

Tou předchozí větou ale neříkám, že s oddílem končím. I tak se mi někteří z řad dětí i rodičů již ptali právě na toto. Tak tedy opravdu nekončím, zůstanu „platným členem této společnosti" – frázička odjinud:) Ale tou hlavou bude někdo jiný. Již teď na táboře je hlavasem Bláťa a od září má na starosti vedení oddílu.

Než ale toto celé vykrystalizovalo (než vůbec vnikl oddíl Poutníci), něco tomu předcházelo. A to můj odchod od oddílu Tuláci - Malešice, kde jsem působil docela dost let. Nebýt nečekaného dopisu od kluků v čele s Yellenem, nebyl by ani tento oddíl. Dopis to byl z mého pocitu přímo neuvěřitelný… Jednak přišel v době, kdy vše bylo velmi živé a čerstvé a do takového nového podniku, jako je založit oddíl, se mi nechtělo. Důvod byl prostý – dát čas původnímu oddílu stmelit se a zbytečně nezakládat oddíl nový, který bude ve stejné lokalitě a prakticky konkurencí.

Téměř rok jsem odolával tomu pokušení a nakonec rád podlehl. Yellenova věta o tom, že by kluci rádi založili oddíl na těch dobrých základech, jaké znají z doby, kdy byli dětmi, a že do toho beze mne nepůjdou, byla jedním z těch motorů.

Na začátku nebylo nic. Jen nadšení, žádná zášť, žádný špatný úmysl, ale činit něco, co ostatním přinese radost. Na tomto nový oddíl vznikl. A nebylo to jednoduché. Prvotní bylo kde a pod jakou organizací. Neváhal jsem ani nad jedním – Dům UM klubovna a MOP organizace, kde jsou Tuláci Malešičtí i Karlínští. A co děti? Začínali jsme s nulou. Vyrazili jsme do škol a rozdali stovky letáčků a čekali… Nic. Opravdu nikdo nepřišel. Co dál? Mimo školy jsme získali dvě mrňavky, které k nám krátce chodily a nedařilo se získat jejich kamarády a kamarádky, což jindy docela funguje – tak proč tady ne? Až jsme se od jejich rodičů dozvěděli, že se jim u nás tak líbí, že se s nikým o nás nechtějí dělit a proto naše letáčky končí u nich doma a ne v rukách jejich kamarádů!

Naše první akce (výprava) byla jednodenní a Bláťa tehdy s sebou vzala Máju a Tesáka. Od této akce počítáme začátek oddílu – bylo to 23.4.2011 a jeli jsme na Libušínskou bitvu. Dalším dítětem, které se mezi námi objevilo, byla Ronja a pak už jsme nebyli na té nule, ale děti začaly postupně přibývat…

Oddíl Poutníci jsem vzal jako „misi“. S tím, že pokud se vše povede, pokud se oddíl rozjede a bude fungovat, někomu mladšímu ho předám. Nebylo vše v těch třech letech v růžových barvách, nedařilo se všechno, co bych rád, aby bylo. Život není o rovné cestě z bodu A do bodu B. Pěkně se někdy klikatí:) Ale nakonec tu oddíl (který má již svou vlastní klubovnu, schází se jednou do týdne, jednou do měsíce jezdí na víkendovku a pořádá podzimní prázdniny a letní tábory) opravdu je:)

Díky moc, kluci, co jste se před těmi lety setkali a nakonec poslali ten dopis. Díky všem, kteří jste se podíleli na chodu tohoto oddílu a dnes jste od něj kousek dál… Díky vám, kdo jste aktivní u oddílu teď a pracujete s plným nasazením na tom, aby fungoval… :)

A díky i rodičům za důvěru a za děti, co k nám chodí:)

Světlo vašim krokům:)

Michal ♥

Boty, chvíli používané na letáčcích, než vnikl oddílový znak…

RYTÍŘSKÝ ROK A MY

Rok rytířů nám pomalu končí a zanedlouho zůstanou jen vzpomínky. Je možná čas trochu zrekapitulovat tento rok:) Následující text je kolektivní, zpravidla autor programu vždy napsal kroniku na web. Takže jsme se ve psaní celé naší rytířské historie vystřídali téměř všichni…

Všemu předcházel příběh Černého rytíře

Dávno před tím, než se stal Černým rytířem, byl to úplně obyčejný mladík, který se chtěl stát rytířem. Narodil se v době vlády krále Artuše a jako mnoho chlapců si na rytíře hrál. Když povyrostl, dostal se do městečka v královském podhradí, ale nebyl moc nadán ctností a jeho cíl byl pro ně tak důležitý, že byl ochoten použít i nečestné metody, aby se stal přímo jedním z rytířů Artuše. Tehdy poprvé dostal varování. Jedné noci, kdy netušil, co je sen a co skutečnost, objevil se u jeho lůžka Merlin. A řekl mu, že tím způsobem, jakým se chová k ostatním, nemůže dosáhnout rytířství, ale jen spravedlivé odplaty. Chlapec netušil, jestli to byl jen přelud nebo skutečně ten bájný čaroděj. Nemohl do rána usnout a hlavou se mu honily myšlenky na to, jak všechno napraví. Ale s ránem vše rád zapomněl a tušil jen to, že měl pěkně špatný sen…

Dál mladík pokračoval ve svém cíli. Jen málokdo mohl být jeho přítelem. Snad jen jemu podobní, ale mezi takovými není přátelství. Jen dočasné příměří, dokud je „přátelství“ výhodou. Když se již zdálo, že z městečka pokročí za první hradbu a stane se jedním ze strážných, přepadli ho jeho vlastní přátelé, aby mu v tom postupu zabránili. Neměl s nimi slitování… Celý boj byl sledován skutečnými rytíři. A ti dosvědčili, že byl napaden a bránil se. Tedy ze souboje vyšel bez trestu. Rytíři si všimli, že mladík má sílu i mrštnost, že jeho reakce jsou bleskurychlé a dokáže se dobře bránit i zaútočit. A rozhodli se, že jej budou sledovat.

Tehdy se mu Merlin zjevil podruhé. Řekl, že zabíjel zbytečně, že rytíř se tak nechová k chásce, která se s ním nemůže měřit. Mladík se chtěl ohradit, ale Merlin ho pouhým gestem zbavil řeči. Čaroděj pravil, že toto je druhé varování. A pokud chce být rytířem, ať zanechá svého způsobu jednání a ctí cestu „Pěti bytostí“.

Tento sen si mladík pamatoval. Ráno to bylo těžké, jako by celou noc pil. Ale jen chvíli litoval svých činů, jen pár dnů se zdálo být, že je na správné cestě. Znal jako každý té doby „Glejt rytířství“, kde je psáno o „pěti bytostech“, jejichž ztělesněním správný rytíř je. Ale zapomněl i na druhé varování.

Jednoho rána za ním přišel rytíř, kterého poznal. Byl to jeden z těch, co dosvědčil, že byl napaden. A řek mu, že na nádvoří bude dnes jeho zkouška, pokud tedy chce. Že má šanci získat zbroj s výsostnými znaky krále a vstoupit do jeho vojska. Mladíkovi se zatajil dech. Nezaváhal a souhlasil. V domluvený čas přišel na nádvoří. Stál tam kruh rytířů a uvnitř kruhu muž se zahalenou tváří. Jeden z rytířů mu řekl, ať vstoupí do kruhu. Řekl, že má předvést své umění. A že jen jeden ze dvou v tomto kruhu bude členem královského vojska. Pak oběma podal stejně dlouhé meče a zkouška začala…

Mladík zaútočil jako první, ale ten se zahalenou tváří útok odrazil. Mladík útočil dál a dál a jeho protivník se jen bránil. V souboji je důležité najít slabinu soupeře, ale mladík dlouho žádnou neviděl. Až při jedné potyčce se mladíkovi podařilo až podezřele rychle vyrazit tomu neznámému muži meč z ruky. Mladík se křivě zasmál a rozmáchl se. Pokořený protivník jen hleděl mladíkovi zpříma do očí a nebyl v nich ani náznak strachu. Než si to mladík uvědomil a než mohl meč dopadnout, nějaká síla mu zbraň vytrhla z rukou. Meč dopadl na kamenné nádvoří mimo kruh a zlověstně zařinčel.

Mezi mladíkem a mužem se zahalenou tváří stál Merlin. Neznámý muž si odkryl tvář a mladík pochopil, že všechno byla jenom hra. Jeho protivníkem byl ten samý rytíř, co mu svědčil a vyražený meč z jeho rukou byl jen hraný. Pochopil, že neměl chtít toho neznámého zabít, když přišel o zbraň. Ale bylo pozdě. Merlin řekl mladíkovi, že byl dostatečně varován a proto nyní přichází jeho nová cesta. A čaroděj nastínil dvě jeho možnosti. Buď bude dál ve svém životě pokračovat stejným způsobem, ale brána Camelotu pro něj zůstane zavřená, jistě se stane ceně-

ným žoldnéřem, ale až mu začnou po letech docházet síly, nevrátí se z některé z bitev. Nebo se stane „Černým rytířem“, vydá se na cestu, kde napraví sebe a dokáže další mnohé přivést k rytířství. Pak dostane novou šanci vstoupit na Artušův dvůr.

Pokořeným byl mladík. A jeho „protivník“ byl dál členem královského vojska. Ani si neuvědomil, že nádvoří je již prázdné. Že tam již není kruh rytířů, ani Merlin. Jen chladné kameny, po kterých jako ve snu prošel zpátky do rušného podhradí…

Glejt rytířství

V pátek večer jsme se potkali s Černým rytířem, který nás bude provázet víceméně celý rok. Byl však nakažen morem a tak aby nám mohl vyprávět svůj příběh a sdělit poselství, museli jsme se vydat do lesů hledat protilék. Ten se nám nakonec i za cenu toho, že se někteří z nás nakazili podařilo sehnat a zároveň jsme si přečetli příběh Černého rytíře v Prastaré kronice.

Další den ráno nám Černý rytíř sdělil, že pokud se chceme stát rytíři, tak by nebylo od věci najít Glejt rytířství (prastará listina, na které je popsáno 5 bytostí, které by měl každý správný rytíř následovat) a podepsat se na něj. Nedávali jsme však pozor, protože Černý rytíř nás poslal pro Glejt za jeho přítelem z rodu Mallisterů (konkrétně ser Ramsay Mallister) ale my jsme uvěřili prvnímu potulnému rytíři kterého jsme potkali, siru Richardovi Boltonovi – což se časem ukázalo jako obrovská chyba. Po zbytek dne až do večera jsme hráli nejrůznější hry zahrnující bitvu s papkouhrníčku s vodou do lemi a přenášením cizího bunkru, pamatování si složitých kódů, zachovváání „poker face“ po rozkousání citrónu apod. Cílem těchto her nebylo vyhrát ale prokázat čest, sílu, spravedlnost, statečnost a další vlastnosti, které by měl každý správný rytíř mít. Po celou dobu nás sledoval sir Richard, který usoudil, že si všichni zasloužíme pokračovat v naší zkoušce dále. Večer nás čekala poslední část a to prokázání odvahy. Po jednom jsme se vydali po svíčkách lesem a na konci na nás čekal sir Richard s Glejtem, na který jsme se všichni podepsali.

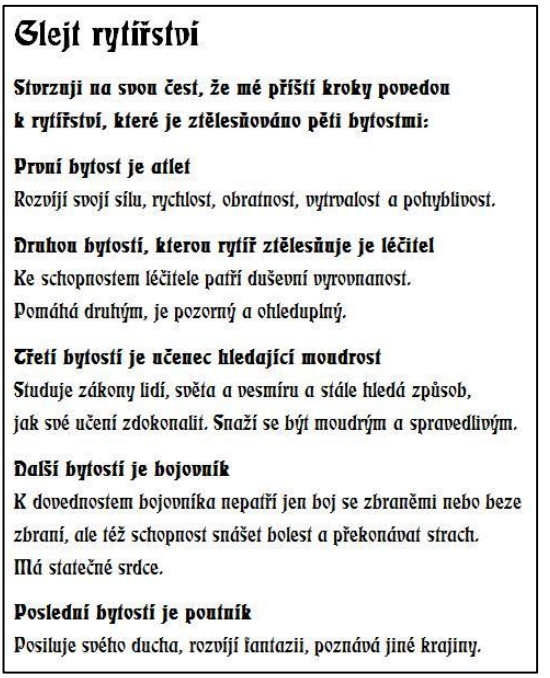

Glejt rytířství

Stvrzuji na svou čest, že mé příští kroky povedou k rytířství, které je ztělesňováno pěti bytostmi:

První bytost je atlet

Rozvíjí svojí sílu, rychlost, obratnost, vytrvalost a pohyblivost.

Druhou bytostí, kterou rytíř ztělesňuje je léčitel

Ke schopnostem léčitele patří duševní vyrovnanost. Pomáhá druhým, je pozorný a ohleduplný.

Třetí bytostí je učenec hledající moudrost

Studuje zákony lidí, světa a vesmíru a stále hledá způsob, jak své učení zdokonalit. Snaží se být moudrým a spravedlivým.

Další bytostí je bojovník

K dovednostem bojovníka nepatří jen boj se zbraněmi nebo beze zbraní, ale též schopnost snášet bolest a překonávat strach. Má statečné srdce.

Posledí bytostí je poutník

Posiluje svého ducha, rozvíjí fantazii, poznává jiné krajiny.

O to větší bylo překvapení ale následující den ráno, když jsme se dozvěděli, že jsme nechybovali pouze včera ráno, kdy jsme si nezkontrolovali rodové jméno potulného rytíře ale i včera večer při podepisování Glejtu. Nejednalo se totiž o pravý Glejt rytířství. Byla to pouze jeho kopie, pod kterou se nacházela Listina přiznání se ke zločinům, na kterou jsme se upsali a tím souhlasili s tím, že jsme vykrádali obchody a rozpoutali nepokoje v podhradí, za což jsme měli býti odvedeni ke královskému soudu. S touto informací a zároveň výsměchem totiž za námi přišel v neděli ráno sir Richard – podvodník, kterému jsme naletěli předchozí den. Spolu se svým pomocníkem nás měl v plánu spoutat a odvést k soudu. Několika se podařilo utéct a tak si odvedl pouze přibližně polovinu z nás, kterým nasadil pouta. Cestou jsme narazili na rytíře sira Ramsayho Mallistera (toho správného, za kterým nás Černý rytíř poslal). Ten rychle prokoukl Richardovu lest a protože zná prolhaný rod Boltonů, dal nám zapravdu a vypukla bitva. Svým mečem porazil Richardova pomocníka avšak na něj samotného mu již síly nestačili a zemřel. Richard nás tedy odváděl dál směrem k soudu a když už se téměř zdálo, že je vše ztraceno – zachránil nás Černý rytíř, který se naštěstí potuloval poblíž naší

trasy. Přemohl sira Richarda a všichni kdo tam byli s ním se smazali z Listiny přiznání se ke zločinům. Cestou zpět jsme si ještě od mrtvoly sira Ramsayho vzali pravý Glejt rytířství a tím pro nás naše první výprava skončila.

Jaké z ní plyne ponaučení? Jednak poslouchat, za kým se máme vydat a dojít se podívat na určené místo – to znamená nevěřit hned prvnímu rytíři, který se nám dostane do cesty. Dále by bylo dobré si pořádně prohlédnout jakoukoliv listinu, na kterou se podepíši a konečně – pokud se jako celek dostaneme do problémů (zde konkrétně jsme měli být odvlečeni k soudu), tak nenechat v tom ty nejmenší a samy neutéct daleko do lesů. Nakonec na to však ti co utekli doplatili tím, že se nesmazali z Listiny přiznání se ke zločinům a tím pádem jsou stále v moci rodu Boltonů.

Templáři

Tentokrát jsme se vydali do neznáma – jednak do chalupy, kde jsme nikdy nebyli, a zároveň jsme mimo toho, že budeme v rytířských dobách, nevěděli o tom, co se stane, zhola nic. Už cestou od nádraží jsme po několika kilometrech tmou potkali bytost, která se zdála být přímo pro nás Ta bytost nám řekla, že Templáři mají možná vzácnou věc, kterou hledáme od té doby, co jsme se vydali po stopách rytířů. Bohužel bytost Templáři již znali, a tak ji nemohla vzít ona. Chtěla nám však nabídnout možnost, abychom ji získali my. Ale zapřísahala nás, že pokud se k pokladu dostaneme, můžeme z něj vzít jen to, co je pro nás nezbytně nutné. Velí nám tak totiž rytířská čest.

Tak začalo naše putování a někdy i nelehká dlouhá cesta za indiciemi, které nás dovedou dál – tedy k pokladu blíž..:) Taková cesta čekala starší z nás, co si říkají Senioři. koukněte se schválně do fotogalerie, kudy se to vydali a co všechno zažili! Bohužel v části pokladu, co našli, nebylo nic, co by nám pomohlo dál.

První noc jsme byli ubytovaní v pokoji pro hosty, až po přijetí do řádu Templářů jsme mohli do „své“ lóže. Setkali jsme se mimo jiné s představiteli inkvizice, kterým se Templáři (tedy ani my) vůbec nelíbili. Dokonce jsme přišli o svého velmistra a volili nového – v tajném místě ve skalách.

Když se již dny začaly krátit a bylo jasné, že se vracíme do své reality, dostali jsme návštěvu v podobě jednoho Templáře, který se představil jako páže Černého rytíře. A děj začal mít spád… Templáři se nějak domákli, že to asi s naší snahou být v jejich řádu nebude tak horké a máme trochu jiné poslání. Měli pravdu, ale nám se nějak nechtělo říct, co je naším cílem. Tedy někteří chrabří jedinci nic nevyzradili. Ale většina se přiznala, co jsme doopravdy zač a co je náš cíl… Ještě předtím jsme však získali klíč od pokladu, pro který jsme slaňovali. A nakonec (opravdu na úplném konci) jsme se dozvěděli, že pod svícnem, jak jinak, je největší tma. Truhlice s pokladem byla po celou dobu v naší lóži v tajné místnůstce za odklápěcí zdí..!

Truhlu jsme našli, odemkli, ale v ní Svatý Grál nebyl. Byl v ní ale zlatý poklad – mince a mezi nimi útržek čehosi, co by nám mohlo pomoci k dalšímu pátrání po Svatém Grálu. Je jasné, co nám patří a co jediné si můžeme vzít. Když se těsně po té blížili Templáři a zabušili na zavřené dveře, nebylo nikdy větší uklízecí paniky v lóži templářské… Dveře se otevřely a Templáři nad námi vynesli ortel – žádné propadnutí hrdlem a předání katu. Ale vyloučení z řádu, což nám nevadilo. To jen lidé silně spjatí s nějakým řádem by tohle vnímali jako trest nejvyšší. My jsme měli, co jsme potřebovali – konec konců vstoupili jsme do řádu jen kvůli tomu – sbalili jsme si a vydali se domů. Podzimní prázdniny skončily a těšíme se na další rytířské dobrodružství:)

Rudolf II.

Potkali jsme se Rudolfem II. a jeho šaškem, který stále prováděl nějaké lumpárny. Rudolf nás požádal, abychom donesli alchymistovi magistru Kellymu návod na stvoření čisté duše jménem Sirael. Sice nám recept po cestě uloupil kumpán sira Boltona, ale uplatili jsme ho a magistru Kellymu jsme recept donesli. Tomu se skutečně podařilo Sirael stvořit a Rudolf II. ji může učit tanci, řeči a všemu, co se mu zlíbí. Magistru Kellymu nadutost nescházela, ale my si řekli, že je to jeho problém:)

Loupeživý rytíř a Bílá paní

Nebyly by to Vánoce u Poutníků, kdyby se na nich nestalo něco nečekaného…

Když jsme se konečně dostali do domečku, kde jsme tentokrát byli, a to k TOMíkům do Pořešína, ubytovali jsme se, zatopili a dali vařit čaj, objevil se Černý rytíř s listinou od krále Karla IV. Přečetl nám z ní o loupeživém rytíři Drápovi, který sužuje se svou bandou místní kraje a kdo jej „přivede katu" bude odměněn. Sepsáno Léta páně 1350. Po té nám řekl o jednom dávném zvyku. My slavíme Vánoce a doufáme, že uvidíme zlaté prasátko.., ale v jeho časech se lidé chodili za noci dívat na zříceniny dávných hradů, zda nespatří Bílou paní.

Jakoby náhodou tu jedna hradní zřícenina byla a tak jsme se společně s ním šli podívat, co uvidíme. Chvíli jsme pátrali očima a pak jsme tu Bílou paní, chodící mezi zbylými zdmi, uviděli. Úžasem jsme oněměli, protože takový obraz jen málokdo čekal. A také to, co následovalo – náhle se na hradbách objevila tmavá silueta v klobouku, popadla Bílou paní a oba nám zmizeli z očí! Ani jsme se za tím zlotřilcem, co Bílou paní unesl, nerozeběhli. Jen Černý rytíř proběhl do hradu mezi zdi a chvíli hledat jakoukoliv stopu. Marně.

Bylo nám jasné, že to celé spáchal ten loupeživý rytíř. Ale vrtalo nám hlavou, jak je možné unést Bílou paní, když je to duch… a bylo nám vysvětleno, že se to má tak, jako v té známé pohádce, kde se Leontýnka Brtníková z Brtníku objeví (zhmotní) vždy s prvním nočním ptákem, co se ozve. Jindy, že je duch.

Stopa po Drápovi a Bílé paní žádná. Vrátili jsme se do chalupy s nečekanými zážitky a také s jistotou, že to nenecháme jen tak.

Druhý den jsme se pustili do příprav Vánoc. Tedy polovinu dne jsme se snažili v různých soutěžích získat nejen body, ale i materiál na vánoční výzdobu. A druhou část dne pak vyráběli jako diví, pamatovali jsme i na lesní zvířátka a později jim donesli pár pamlsků. Ono se to s Bílou paní má totiž tak, že pokud se nám opravdu povede vánoční atmosféra, uteče Drápovi a jeho bandě (jako duch) a objeví se u nás…

No povedlo se nám to, jakpak by ne. Stromeček byl ozdoben výhradně tím, co jsme vlastnoručně vyroli, každý si nakonec odnesl nějaký dárek, nadělený – jak jinak – od Ježíška a i ta Bílá paní se objevila a poděkovala za záchranu. Jen toho Drápa jsme z hlubokých lesů nevyhnali a katu ho nepřivedli. Ale jak víme, každý nakonec dostane, co si zaslouží, i loupeživý rytíři.

Kryštof harant z Polžic a Bezdružic

Cristoph The Bastard From The Half-spoons And Without Satelittes

Černý rytíř nás poslal k Medvědímu pramínku, kde jsme nalezli přítele Kryštofa Haranta z Polžic a Bezdružic. Psal zrovna svůj cestopis a když odcházel, vytratil jeho část. Dočetli jsme se, že jsme v Benátkách, odkud chtějí oba odjet do Svaté země. Kryštofu Harantovi jsme věnovali roucho, které se mu moc líbilo a slíbil nám za něj, že nám po návratu řekne, co vše viděl v cizích krajích.

Večer přijel Chumba s Bárou (která doma nechala snad i hlavu, protože si půjčovala od Bláti i ponožky) a byli jsme všichni.

Přispěchal k nám poté Rudolf II. s plánkem stroje času, aby ještě stihl jeho návrat – bál se, že by zestárl, a navíc ho chtěl na svém dvoře. Nakonec jsme stroj času sestavili i přesto, že

jsme několikrát udělali chybu a vrátili se v čase nazpět. Naštěstí ne o mnoho. Po cestě časem zabouchal na dveře Rudolf II., který použil stroj po nás, ale asi chybně, a proto velmi zestárnul. Hodlal uspořádat hostinu, ku příležitosti vydání cestopisu, který napsal Kryštof Harant z Polžic a Bezdružic.

Uklidili jsme všechen nepořádek. Stihli jsme to, než zabušil na dveře Rudolfův šašek. Ten uvedl a představil účastníky slavnosti – Rudolf II. se Sirael, Kryštof Harant z Polžic a Bezdružic se svou ženou Barborou Miřkovskou z Tropčic a Eliškou, dítětem z prvního manželství.
Byla to velkolepá oslava, kde nám Kryštof harant povídal o svých cestách a nezapomněl se zmínit o Svatém grálu. Šašek prováděl jako obvykle vylomeniny a choval se nezdvořile. Rudolf II. byl již zestárlý a Sirael se o něj mile starala. Dokonce mu jednou zaskočilo sousto a Kryštof Harant ho zachránil bouchnutím do zad před udušením. A dítě Kryštofa Haranta? To bylo velice nemocné a umouněné.

Kryštof Harant neměl v oblibě Fridricha Falckého. I u hostiny na něj nadával. Asi proto v noci přišel muž, který nás probudil bubnováním a čtením více než šedesáti jmen, které se mají dostavit k soudu pro vlastizradu a urážku majestátu, jakožto i církve.

Po konci slavnosti Bára s Michalem hráli duo. Bára na Housle a Michal na kytaru. Soudě dle Michalova nadšeného zvolání „Jo, jo, jo! To je vono!“ po každé písničce, můžeme brzy očekávat společné CD.

Na soud jsem se dalšího dne šli podívat. Odsouzeno k hrdelnímu trestu bylo celkem 27 českých pánů, mezi nimi i Kryštof Harant z Polžic a Bezdružic. Poprava se konala na Staroměstském náměstí. Kat Mydlář sťal hlavu Kryštofu Harantovi a ptal se po dalším z odsouzených. My jsme šli raději pryč. Eva však zakřičela něco proti Fridrichu Falckému, a tak se za námi kat Mydlář rozeběhl, rozrazil dveře branky, které jsme neudrželi a táhl si Evu k popravišti. Nakonec ho uprosila s tím, že neřekne jediné křivé slovo proti Fridrichu Falckému a nechal ji být.

Johanka z Arku

Do Vrchotových Janovic jsme se vydali nejprve zajmout a poté osvobodit bojovnici za Francii Johanku z Arku. Král Karel VII. se obával o své postavení a tak se chtěl Johanky zbavit. Bohužel se nám nepovedlo mu v tom zabránit a Johanka byla odsouzena za kacířství a upálena. Výprava neskončila pro Johanku z Arku zdárně, ale nám se podařilo získat další stopu k nalezení Svatého grálu.

Ludvík XIII.

Na dubnovou výpravu jsme se vydali do Sedlčan, náhodou jen o stanici dál, než byla minulá výprava. Ubytování bylo v chatce Červený hrádek, pojmenované podle nedalekého zámečku Červený hrádek.

Stali jsme se armádou Ludvíka XIII., hledal ale v našich řadách i mušketýry. Měli jsme projít několika zkouškami, které prověřily naši orientaci v mapě i zkušenosti s šermováním. Na

večeři nás poté svojí vzácnou návštěvou obdařil samotný Ludvík XIII. se zprávou o nových muškety-rech. Při večeři se ho ale pokoušel jeho věrný rádce otrávit. Skvělí mušketýři ale včas zasáhli a rádci se to nepodařilo.

Pasování, které se konalo hned druhý den dopoledne, chtěl rádce opět pokazit a přišel si s králem vyřídit účty. Naštěstí byl Ludvík skvělý šermíř a porazil ho.

Robin Hood

Na květnovku jsme se vydali do Keblova, do místa, které máme tak rádi a kam pojdeme v létě na tábor. V noci jsme šli spolu s Černým rytířem do lesa, kde jsme se připlížili k louči, kde se tajně sešli dvě postavy. Velký déšť a bouřka místu setkání dodávaly silnou ponurou atmosféru. Dvě osoby se domlouvali na rozdělování nějakých lánů pole, rybníků a všelijak se dohadovali o tom, co kdo dostane.

Ráno jsme potkali Robina Hooda na okraji Sherwoodu, který nám dal za pravdu, že těmi postavami byl šerif z Nothinghamu a jeho zlotřilý kumpán. Chtěli sesadit Richarda Lví srdce z trůnu a rozdělit si panství. Slíbili jsme oddaně pomoc Robinovi a spolu s jeho přítelem Malým Johnem jsme si vyrobili zbraně v podobě luků, oštěpů a kopí.

Odpoledne jsme prošli výcvikem a večer jsme se vydali spolu s Robinem k hradu, který již stačil šerif z Nothinghamu se svým kumpánem obsadit. Plížili jsme se hustníky i temnými lesy. Šli jsme po cestách i po špatném terénu, až jsme došli k hradu, který se nám nakonec podařilo dobýt. Šerif z Nothinghamu sice chtěl utéct, ale Robin ho naštěstí dohnal a přivedl až k námi dobytému hradu. Srazil ho na kolena a vynadal mu. Pak ho nechal běžet s tím, ať už se nevrací do země, které opět vládne Richard Lví srce. Nakonec se ještě shledal s krásnou Marion, kterou mu chtěl šerif z Nothinghamu uloupit. Slíbil jí, že se s ní ožení.

Zkouška pěti bytostí

Na poslední rytířskou výpravu jsme se vydali do Českého Švýcarska, jednoho z nejhezčích a nejchráněnějších území v naší zemi. Vzhledem k tomu, že jsme předem oznámili, že to bude puťák, odhlásila se lemra, co nechtěla jít oněch deset kilometrů za den a my mohli spokojeně vyrazit.

Na nádraží jsme se sešli ve složení Opičák, Bára, Večernice, Křeček, Šnek a Korbič. Chudák Miky měl něco z nohou, a tak všem bylo líto, že nejede s námi. Dorazit měl ještě Filípek, ale nedorazil. Lístky na vlak se Opičákovi podařilo reklamovat, protože vlak měl 20 minut zpoždění. Bůhví co, jim tam všechno nakecal, aby mu peníze vrátili (muhehe). No a proviant jsme sice měli pro všechny, ale ono se to vždycky rádo sní.

Co nás ještě čeká rytířského?

Je před námi rytířský tábor, Camelot, což je cesto k rytířství. A pak už se rok rytířů uzavře a čeká nás zase něco nového. Máte se nač těši;)

POZNEJ SVÉHO VEDOUCÍHO

Zdá se vám to jednoduché? Všimněte si typického oduševnělého pohledu, ve kterém se zračí povědomost o věcech pozemských i těch mimo chápání běžných lidí. Také ucho, co slyší i trávu růst a neunikne mu žádný zlořád, který by se chtěl vplížit do špajzu pro své sladkosti krátce před obědem. V poslední řadě padněte očima na výrazné vševidoucí třetí oko na čele… A hádejte rychle, dokud tento list ze Škrpálu neskončí ve skartovačce:)

POEZIE

Johanka z Arku

Korbič a Dana Kordovi

Stošedesát cenťáků
a padesát tři kilo,
tohle drobné stvoření
se do dějin vrylo.
Pohlaví je žena,
s touhou k nebi jít,
doprovod ji dělá
prostý chudý lid.
Z nebe se k ní dere
mužský temný hlas,
Sílu jí nebere,
je to naopak.
Svobodu a lásku
chtěla lid dát,
místo toho přišel
neúprsný kat.
Plameny hltí Johanku s tmou,
asi navždy bude hrdinkou mou...

Jaro

Křeček

Myslel jsem, že svět již znám,
ale znova jsem se bál...
Nové barvy, nový svět,
bílá mizí, voda hučí.

Koně se blíží, ptáci kvílí,
zvířátka se budí ze spaní.
Ale co ta zima? Vrátí se?

Možná ano – se sněhem.
Možná ano – bez mrazu.
Ale Jaro je tu teď...
Zima dveře zavírá.

Za rok ale vrátí se.
Pak ho nahradí Jaro, poté léto,
poté podzim...
Takový to kolotoč, točí se tu celý rok.

Hlasy zvířátek

Křeček

Brum, brum, brum – dej mi rum.
Káč, káč, káč – je tu hráč.

Kokokoko da – máš mě rád?
Písk, písk, písk – ten bůček má říz!

Klap klap, klap – to je můj kamarád!
Kuku, kuku, kuku – mám něco v uchu.

To je konec, přátelé...

Žabička a moucha

Křeček

Hop, hop, hopity, hop...
Mám to ale velký skok!
Kouknu tam a kouknu sem.
A mám tě!

Mouchu už držím ve své tlamě!

Moucha prosí o milost,
žába už má toho dost!
Pustila jich už tolik,
že večeře se snad už nedočká!

Pel-mel – aneb trocha hádanek i humoru

- ✓ Kdy je slušné plivnout rytíři do tváře?
- ✓ Elf s trpaslíkem se drží za ruce. Jak je to možné?
- ✓ Jaké je další vtělení Merlina?

Najdi 5 rozdílů:

A na závěr této stránky ještě trochu angličtiny:

Řešení první tří otázek najdete na konci tohoto Škrpálu.
Řešení pěti rozdílů najděte sami ;))

KDYŽ SE ŘEKNE TÁBOR

Když se řekne tábor, každý z nás si představí řvoucí děti na louce, horké letní sluneční dny a koupání v nejbližším možném vodním zdroji. Já to však vnímám úplně jinýma očima.

Již od dětství jsem jezdila jako oddílové dítě a užívala si bezstarostné léto plné her a vždy jsem se nejvíce těšila právě na tábor, kde jsem zmizela i mamče z očí a prakticky jsem byla, až na pár maličkostí, svou paní.

Avšak čím jsem byla starší, tím více na mě bylo přenášeno zodpovědnosti a úkolů a nyní jsem tady a teď, stojím papírově na postu té nejvyšší. Co bych, ale chtěla tímto článkem říci je, že to není vůbec sranda. Schválně jsem se snažila spočítat kolik hodin jsem strávila jen v práci nad letošním táborem a vyšlo mi to cca na 80 hodin za měsíc, což je cca polovina pracovní doby za měsíc. Naštěstí jsem narazila na úžasné lidi, kteří mě v tomto ještě podporují a dělají všelijaké ústupky, abych se oddílu a vůbec samotné přípravě mohla věnovat.

Sladit časový harmonogram cca 10 lidí je opravdu obtížné, avšak ne nereálné. Stálo mě to přesně tolik hodin, kolik to potřebovalo v práci a část mého soukromého života. Ale když pak vidím ty děti, jak je to baví – zkuste si stěžovat, že je na táboře nuda ☺, tak to za tu námahu stojí. Navíc Zátoka pláňat je kouzelné místo naladěné na pozitivní energii, která nejednoho z nás všech dobíjí.

Ráda bych také touto cestou poděkovala otevřeně Opičákovi, Barče, Michalovi, Rajče, mamče a Chumbovi, protože bez těchto lidí by ten tábor také nevznikl! Menší díky patří Večernici a rádcům s tím, že se mají ještě dost co učit ☺ Díky moc za každý strávený čas nad tímto „projektem“ a doufám,že organizačně to v příštích letech zaštítíme ještě lépe ☺

Bláťa

Výřez z klubovny, kde se vše před odjezdem na tábor štosovalo i do pater…

TANDEMOVÝ SESKOK PADÁKEM

Za maturitu jsem dostal tandemový seskok padákem. V létě a na podzim jsem si nějak nevybral termín, přes zimu se neskáče, a tak jsem skákal až v květnu. Celo dobu jsme s mámou koukali na počasí. Ráno to vypadalo, že bude bez mráčku, ale nakonec se poštěstilo a obloha se mírně zatáhla. „Obzor by měl být parádní a i ten průlet mrakem by se mohl poštěstit“, říkali jsme si. Ráno jsem nakopl káru a odřídil celou cestu na mostecké letiště. Již bez chybičky. :-)

V kanceláři jsem odevzdal dárkový poukaz a než jsem se nadál, už jsem seděl ve školící místnosti s kombinézou a postrojem, na který si mě měl později připnout můj instruktor. Školitelka nám vše vysvětlila, řekla nám, jak probíhá výskok z letadla, jak nás bude instruktor navigovat, kdy ho uslyšíme a jak dlouho co bude trvat. Byl jsem v první skupině, takže jsem šel rovnou k letadlu, co ještě čerpalo palivo spolu se čtyřmi dalšími prvoskokany.

U letadla si nás rozebrali naši instruktoři. Bohužel žádná krasavice s velkými ňadry nepřišla, ale týpek, co se mnou skákal, vypadal v pohodě a důvěryhodně. Zhruba za patnáct minut jsem mu měl svěřit svůj život. Pokynul mi a nasedli jsme do letadla. Jako první, takže bylo jasné, že budeme vyskakovat jako poslední, což mě potěšilo. Ne z toho důvodu, že by mi vadilo, že bych měl jít na svoji případnou poslední cestu jako první, ale chtěl jsem vidět, jak vypadá výskok někoho cizího.

Jak se letadlo začalo plnit, ucítil jsem pach marihuany. Teda alespoň mi to tak přišlo. Chvíli jsem přemýšlel, zda to není letecké palivo, ale když odpojili hadici, bylo mi jasné, že to palivo nebylo. Tak jsem nenápadně čmuchal a ujistil se, že to od mého instruktora není, takže pak už mi to bylo vcelku jedno. Začali jsme startovat.

Letadlo s námi dojelo až na vzletovou dráhu, kde vyčkalo na povolení k vzletu a pak jsme se rozjeli a vznesli. Nádhera. Shora vypadají rozsáhlé mostecké uhelné doly úplně jinak, než na Google Maps. Viděl jsem, jak tam jezdí malička vozítka a sledoval každou hrudku. Okolo fridexově zbarvené rybníčky sloužící jako kalné nádrže a pole s řepkou olejkou a dálnici, po které jsme přijeli. Okolo nás houstly mraky, až jsme vystoupali nad ně a byly vidět už jen beránci po celé obloze. „To bude krása tím prolétat,“ pomyslel jsem si. „Uděláš se mnou takovou tu spirálu s padákem?“ prosil jsem instruktora. Ten jen s neznatelným usměvem razantně přikyvoval.

Chlapík přede mnou měl na ruce výškoměr, který jsem sledoval. Pamatuji si, že zhruba v 1,5 kilometru nad zemí jsem dostal asi dvouvteřinový strach, který mě vcelku rychle přešel. Tak jsme si tak letěli, až mi instruktor ukázal jeho výškoměr a řekl: „Hele, jsme přesně ve čtyřech kilometrech.“ Pasažéři letadla ožili. Kdosi otevřel dveře a vyskočil. A další, další, další. To byli sportovní skokani. Pak tandem. Koule složená ze dvou lidí bezvládně opustila letadlo. My se posunovali směrem ke dveřím, až jsme byli v letadle sami. Zaujal jsem takzvanou pozici banán a mohli jsme skočit, což se také stalo. Vzpomněl jsem si, jak mi máma říkala, že po vyskočení nevěděla, kde je nahoře a kde

dole a byla totálně mimo. My letěli sice rychle dolů, ale pohoda. Už jsem si dělal naděje, že to bude v pohodě, ale po chvíli jsme se začali stáčet jakoby na záda diagonálně. Pak jsme se asi dvakrát otočili a instruktor náš let srovnal na volný pád. Těch pár sekund mi ale připomínalo stav před mdlobami. Jen jsem si říkal, že s tím už nic nesvedu a nechám tomu volný průběh, takový stoický klid.

Při volném pádu jsem se koukal na obzor na nádherné mraky na obzoru i na skokany pod námi, na zem i na oblohu. Bylo to něco nového a krásného. Vzápětí mě napadlo dělat blbiny a tak jsem otevřel pusu a nechal se ať mi vzduch pleská do tváří. To mě celkem rychle přešlo. Pak jsem si tak mával rukama a vnímal proudění vzduchu. Píííísk! Bleskurychle se mi zvyšoval tlak v uších tak, že mi obě zalehly, až to bolelo. Profoukl jsem si je a to se mi ulevilo.

Instruktor těsně nad mrakem rozevřel padák. Vždycky jsem si myslel, že to se mnou trhne, že mi to div neurve kuličky, ale bylo to spíše takové zhoupnutí. Prý je to tím, že je tam taková dečka, co brání tomu drsnému bouchnutí. Instruktor započal manévr se spirálou a my vlétli do mraku. Zastavil se čas. Vlastně nebýt vzduchu okolo nás, nevím, zda padáme, stojíme, nebo co se děje. Absolutní klid, ve kterém se mi chtělo zůstat už napořád. Bylo to moc příjemné. Kdyby takto proběhla smrt, nebo by to bylo to, co je po ní, vůbec bych se nezlobil. Po chvíli se mrak rozestoupil a byla opět vidět nádherná krajina, kterou jsem se kochal. Instruktor ukončil spirálu a letěli jsme směrem k letišti, které už bylo zdáli vidět. Ptal jsem se, jak rychle můžeme letět. Prý zhruba 10 až 12 metrů za sekundu (cca 40 km/h). Jak jsme tak letěli, začal pípat výškoměr a instruktor prohlásil, že budeme muset přistát na nějakém poli. A tak se také stalo. Zvedl jsem nohy a hladce jsme přistáli. Bylo to malé políčko asi 2 kilometry od letiště.

Instruktor balil padák a pak zavelel, že jdeme pěšky. Val jsem mu alespoň malý „brzďák“, který táhl po zemi a šli jsme. Alespoň jsem vyzvěděl, že skáče už nějakých třináct let a že skáče i basejumping. Po chvíli si instruktor zanadával, že „ty kurvy pro nás ani nepřijedou“ a převázal si provazy na padáku, aby se mu lépe nesl. Cestou jsme potkali gazík, ve kterém seděl někdo z letiště, který hledal takové jako my. Našel nás a jel hledat někoho dalšího. Opodál stál jiný chlapík z letiště a dovedl nás ke svému autu, co stálo u lesní závory, aby nás odvezl na letiště. Nadával na „Němčoury“, co brzdili výsadek, a proto jsme vyskočili pozdě. Můj instruktor mu přitakal, že se divil, kde až vyskakoval a víc se ještě prý divil, kde to vylétl z mraku.

Přijeli jsme na letiště a tam už nedočkavě stáli moji rodiče. Teda spíš máma, která byla vynervovaná, co se to děje. Táta ne. :D Nafasoval jsem tričko a certifikát o seskoku a vrátil výstroj. Dali jsme si tam ne moc dobrý oběd a vyrazili na nedaleký Špičák, kde jsme si vylezli dvě skalní cesty a pak jsme jeli domů, kde se táta pohádal se sousedkou, takže supr ukončení dne. :P

Je fajn k maturitě dostat nějakou hodnotnou věc, jako třeba auto. Na druhou stranu auto si pravděpodobně v budoucnu koupím a vlastně z toho takovou radost ani

mít nebudu. Zatímco seskok je pro mě velice intenzivní zážitek, který si budu asi pamatovat celý život. A asi bych si sám takovou věc nekoupil. Ne že by mne to nelákalo, ale asi bych se k tomu sám nedokopal. Tedy – rodiče, trefili jste se. Díky!

Opičák

ŽIJEME S NIMI NA STEJNÉ PLANETĚ…

…a skoro je ani neznáme. Tohle zvíře je ze stejného světa jako my, i když může někomu připadat jako mimozemšťan. Ale nebojme se, my bychom této medúze připadali stejně mimozemští:)

Zdroj: Encyclopedia of Life, http://media.eol.org/

FOTO Z HIST(E/O)RIE ;)

První foto by pro vás neměl být žádný problém. Ta fotka sice vznikla na jarních prázdninách v Mladočově, v roce 2006. Jen málokdo pamatuje Mladočov, jen dospěláci. Přesto, že je to foceno osm let zpátky, myslím si, že člověka na tomto snímku bez problémů poznáte:)

Druhá fotka je z podzimních prázdnin v Polničce, dokonce z roku 2002, tedy 12 let zpátky, což je u části z vás, Poutníků, prakticky celý život:) Pro některé tedy může být trochu oříšek, přijít na všechny kluky, co tam jsou. Nápověda? Všechny je znáte;)

(NEJEN) PRO NEJMENŠÍ

Pospojujte čísla, jak jdou po sobě, a uvidíte, co vám vyjde za obrázky:)
A omalovánky nepotřebují vysvětlivky;)

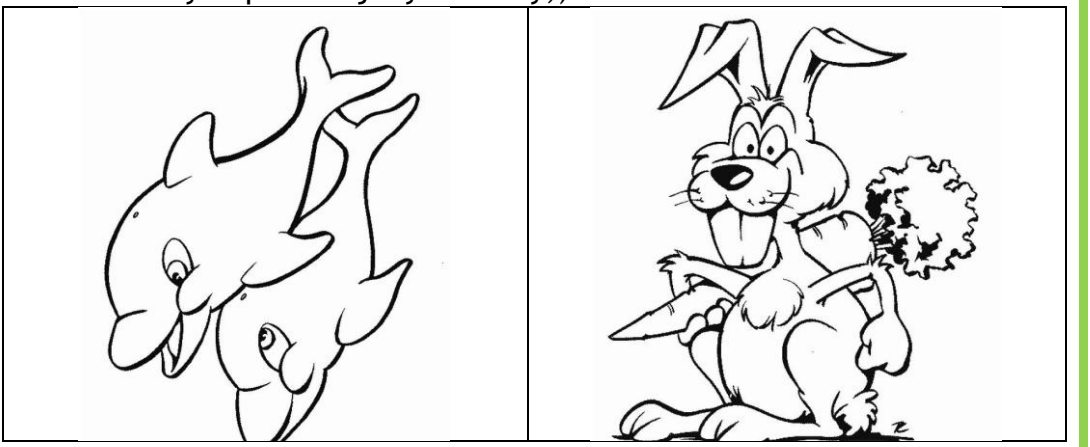

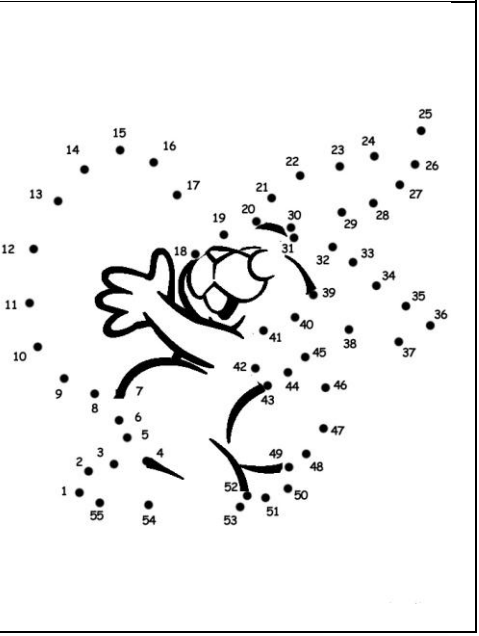

KRÁSNÉ RÁNO !
...a nejen ráno :) !!

Řešení hádanek

- ✓ Když mu hoří knír!
- ✓ Elf nemá nohy…
- ✓ Merlin Monroe

Časopis vydávají členové a přátelé dětského oddílu Poutníci.

Vydáno jako 12. publikace TON (Tajné oddílové nakladatelství)
Neprodejné, výhradně pro členy a přátele oddílu Poutníci
Náklad: 30 ks, dotisk možný

Na tomto čísle spolupracovali:
Opičák, Bláťa, Bára, Chumba, Jarča, Křeček, Michal, Korbič s mámou Danou

Přední obálka: Opičák a Yellen

Kontakt:
oddilpoutnici@gmail.com, poutnici.desitka.cz,
728 312 480 (Bláťa)
777 334 383 (Michal)

Aktivity oddílu Poutníci podporují ochránci přírody z prostředků MŠMT a MHMP.
Více se o naší nadřazené složce dozvíte na www.emop.cz